

BUTLLETI

D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA DE PARIS

Mars - Abril del 1953.-

Numero 3.-

Un treball eficaç

Es aquest el nostre tercer Butlletí. Podem dir que el Consell Departamental del Sena d'Esquerra Republicana de Catalunya ha fet un esforç important per a possibilitar que els nostres militants rebim d'una manera regular un modest Butlletí d'informació que els faci conèixer les realitats actuals i les reaccions que arreu hi ha en relació amb el nostre problema.

Malgrat les dificultats, estem satisfets de la nostra tasca puix ens permet d'estar en contacte directe i estret amb els nostres amics i militants i fer-los conèixer d'aquesta manera les impressions que nosaltres poguem obtenir.

Hem de dir, però, que no tenim cap altra ambició que la legítima i obligada de portar a coneixement dels militants d'Esquerra Republicana de Catalunya, les activitats del Consell Departamental i les opinions dels nostres amics.

El Butlletí de la nostra Departamental es una porta oberta a tots els militants per a que hi exposin, dins la mesura de les possibilitats materials, llur punt de vista i llur pensament destinats a una millor actuació al servei del nostre Partit i de Catalunya.

Un aclariment ens cal fer i ho fem amb tota franquesa: Aquest Butlletí, fet sota la única responsabilitat del Comité Departamental del Sena, no vol prendre l'autoritat de ningú, ni de cap organisme del Partit. S'integra solament dins el quadre de les activitats normals i reglamentàries dels Consells Departamentals com a tribuna lliure dels militants i dirigents que volen exposar llur punt de vista dins el quadre del Partit.

Dissabte, dia 4 d'abril a 21 hores

a la SALA LANCRY (rue Lancry -
metro: REPUBLIQUE)

ASSEMBLEA INFORMATIVA

en el curs de la qual
Antoni XIRAU parlarà de

EL DESTI DE CATALUNYA

Els militants, simpatitzants i amics
d'E.R.de C. son cordialment invitats

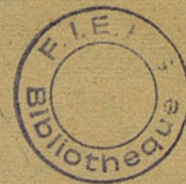
Els comentaris o articles, doncs, aniran signats per llurs autors i en el cas que no sigui així, representaran l'opinió del conjunt del Consell Departamental.

Es aquesta, creiem nosaltres la millor fórmula per a possibilitar una acció eficaç de propaganda dels ideals d'Esquerra Republicana de Catalunya prop de tots els nostres amics i militants.

El Consell Departamental del
Sena d'Esquerra Republicana
de Catalunya.

Editat pel Consell Departamental del Sena d'E.R.de C.- 5 Fg.Poissonnière - PARIS

A la Sala Lancry, el dissabte dia 7 de març.

L'ASSAMBLEA INFORMATIVA

Tal com estava anunciat, tingué lloc la segona Assemblea Informativa d'Esquerra Republicana de Catalunya. Hi assistiren nombrosos militants i simpatitzants. El President Departamental Narcís SUNYER obri l'acte per a recordar l'objectiu d'aquestes assemblees.

Joan Sauret ocupà la tribuna per a desenrotllar el tema "ELS COMUNISTES I LA UNITAT ANTIFRANQUISTA. Després que el nostre amic advertís que parlava en nom propi " car cap dirigent no es pot prendre el dret de confondre les seves opinions personals amb les del partit", digué que, al seu entendre, ja era hora que ens decidíssim a clarificar la política catalana desfent la nebulosa de la presència del partit comunista. L'orador observà que "l'Esquerra és l'únic partit d'Europa que no ha definit la seva posició davant la qüestió comunista car, quan per exemple, diem que s'ha de constituir el front antifranquista amb TOTS, l'adjectiu no és tan concret com alguns es creuen puix que es presta a una doble utilització: amb TOTS, sense excepció, o amb TOTS... els partits democràtics, occidentalistes". Entèn Sauret que ni la doctrina ni la tàctica comunistes no haurien d'ésser considerades tabú per "La Humanitat" puix que no enstrobem davant d'una doctrina i d'un partit afins per a merèixer tanta prudència. Som als antípodes per raó de la dictadura de classe que els comunistes propugnen i, per això mateix, digui's el que es vulgui, l'Esquerra no és l'aliat natural del P.S.U.C.. Cal afegir que el nostre partit té suspeses les relacions amb aquest i ho serà aclarir que l'acord és vigent i ningú més que un Ple no pot revocar-lo".

Sauret creu equivocada tota vacil·lació en matèria política. "L'Esquerra no pot seure en una cadira i romandre a l'expectativa, sense precisar la seva actitud en cada moment, perquè això és impropí d'un gran partit com el nostre, s'augmenta la confusió i es descoratja els militants". L'orador es preguntà si no serà aqueixa indecisió la conseqüència de la por a ésser titllats d'anticomunistes. "Tots sabem - digué - que ara no som "lliures" de limitar-nos a l'afiliació a un partit puix que els comunistes ens "obliguen" a ésser anti. L'Església laica vol que siguem els seus corders o els seus llops. És aquesta una astúcia per a llançar-nos cap el comunisme, i la por a l'anti no deixa lleure per a la crítica dels errors comunistes. El xocant del cas és que els redactors de "Lluita" s'han passat dos anys injuriant el nostre partit sense ni adonar-se que feien d'anti-Esquerra!"

L'orador analitzà després les incidències de les relacions entre el P.S.U.C. i l'Esquerra, del 1936 fins a l'alliberament de França, les quals esdevingueren una pugna constant. Heus aci alguns dels aspectes que demostren l'actitud clara i decidida del nostre partit enfront dels comunistes: visita del Consell Executiu al ministre Prieto per a notificar-li que podia comptar amb nosaltres en la resistència que oferia als treballs comunistes per a obtenir l'hegemonia política en el terreny militar; iniciativa enèrgica del C.E. per a normalitzar la nostra institució parlamentària, la qual tanta nosa feia al P.S.U.C.; protesta de destacades personalitats nostres contra els procediments processals clandestins que valgueren la mort d'Andreu Nin; segon intent a Darnius per a eliminar els comunistes del Govern Català; refús dels consellers d'Esquerra a participar, ja a París, en reunions de Consell amb els psuquistes; ajut decisiu de la posició Prieto (Diputació Permanent) contra Negrín (Govern), etc.

La victòria aliada posà de moda arreu d'Europa els governs de coalició i sota aquesta influència els nostres comunistes integraren els tres governs exiliats. Però segons Sauret aquells desaprofitaren l'oportunitat de conviure lleialment en el bloc antifranquista i es llançaren a una campanya de procacitats contra els dirigents dels altres grups. "La tàctica de minar la base fou fruit d'una increïble miopia car no tingueren en compte que era precisament la

base, els militants, la qui retreia als dirigents llur col.laboració amb els comunistes. Els nostres dirigents també foren víctimes de la "tàctica" mal - grat que havien propiciat llur entrada al Govern, que havien defensat la seva admissió a Solidaritat Catalana, malgrat que s'hagués dit als comunistes que l'Esquerra no participà al Govern Albornoiz perquè no hi havia socialistes NI COMUNISTES, malgrat el nostre silenci sobre el "Patronat" i els "Partidaris de la Pau", empreses comunistes".

El conferenciant digué que malgrat aquests antecedents, no podia negar-se alegrement la participació dels comunistes en un front comú puix que la lluita contra Franco exigeix el màxim de voluntats i els comunistes constitueixen un conjunt combatiu molt experimentat en el sacrifici, però que no se'ls podia fer gràcia de cap de les condicions imposades a tots els grups. Segons l'orador, "els comunistes haurien de desfer-se de tota tutela estatal per a esdevenir una força nacional com les altres. No els demanem que deixin d'ésser ni comunistes, ni revolucionaris ni internacionalistes, però han d'actuar alliberats dels controls polítics dels agents estrangers", sobre la intromissió dels quals Sauret aportà diferents testimoniatges.

"El panorama polític peninsular -continuà el conferenciant- es presenta de la següent manera: en un costat els comunistes sols, i a l'altra banda tots els altres grups. Quina hauria d'ésser l'actitud de l'Esquerra? Ajuntes-se als qui van sols? No crec que ningú ho abonés. Quedar-nos al mig com a neutrals? Es una comoditat que mena al suïcidi polític. L'Esquerra ha de decidir-se francament cap al costat on hi ha tots els vells amics de lluita, allà on hi ha les forces socialistes i sindicals, i des d'allà propiciar la incorporació dels comunistes, prèvia llur declaració d'independència, un cop haguessin admès com a normes de convivència la lleialtat i la sinceritat".

" Però - preguntà Sauret - és que els partits i les sindicals creuen en la necessitat d'un front antifranquista? Heus ací la pregunta que l'Esquerra hauria de fer públicament, fent-se així l'interpret d'una gran massa d'exiliats. Cal que es parli clar, que es digui si constitueix un obstacle el front per als qui confien en una "liberalització" del règim. Si és que vol tenir-se les mans lliures per a desenvolupar una política evolutiva i si, en altre cas, es topa amb l'obstacle de dues sindicals d'un mateix anagrama."

" Però l'Esquerra - continuà l'orador - ha de predicar amb l'exemple de la seva decisió i claretat. No justifiquem la nostra negativa a participar en un front amb l'exigència d'un que hi siguin TOTS, cosa que sabem que és impossible. No diem que ens recloem a Catalunya, per a dir més endavant que no tenim partits amb qui pactar. Si no existeixen partits, fem un organisme mixte, de partits i d'individualitats com es féu l'any 1930, o sinó constituïm un Comité d'Acció d'individualitats disposades a respondre als imperatius de l'hora".

El conferenciant acabà invocant una Europa amb totes les esquerres unides per a aturar l'onada de la dreta clàssica, per a poder oposar-se si calgués a la U.R.S.S. i per a , en tota independència, poder dir unes quantes coses clares als Estats Units".

Joan Sauret fou llargament aplaudit .

Afirmavem darrerament, que "volem crear una Catalunya on hi poguessin prendre exemple tots els pobles del món i on hi fes bo de viure-hi".

Creiem que per assolir aquest bell ideal, tant prompte com haurem recobrat Catalunya, cal bastir-hi una gran quantitat d'escoles de primer ensenyament. A casa nostre no hi deu haver lloc ni llogaret on no s'hi aixequin els murs d'una escola es - païosa, clara i alegre, on l'infant s'hi trobi bé i senti fretu ra per a anar-hi.

Lluny de la nostra intenció voler establir normes o programes d'ensenyament primari, però si que, "portats pel ne - guit de superació constant", propi a tots els homes d'Esquerra Republicana de Catalunya, volem dir uns mots de caracter general.

Per les nostres escoles, desitjem un professorat, millor dit, uns mestres, escollits entre el més dignes i capacitats; ben retribuïts i altament honorats com es necessari als homes als qui la Pàtria confia la noble missió d'educar les futures genera - cions, que volem millors que la nostra tant en l'ordre intel - lectual com en el moral i físic.

Voldriem que l'ensenyament primari fos laic, igual, gra - tuit i obligatori. Laic, per que, havent afirmat la laicitat de l'Estat, també hem de voler la laicitat a l'escola. (L'ensenyament religiós aniria a càrrec i sota la responsabilitat dels pa - res). Igual, per que creiem que la convivència a l'escola de tots els infants, sigui quina sigui la posició de llurs pares, serà un factor molt important per a fer més planera la transformació evolutiva de la societat. Gratuit i obligatori, per que a més de voler que l'Estat garantitzi a tots els nois i noies de Catalunya un elevat nivell de cultura, també volem que no es perdin els ta - lents que el dia de demà poden fer honor a la Pàtria i que, fins ara, per manca de mitjants o per altres causes, pot ésser no han pogut arribar a desenvolupar-se.

L'adquisició del que podríem nomenar "coneixements in - dispensables" s'hauria de perllongar fins als 15 anys complerts; i creiem en la conveniència de crear borses d'estudis destinades als alumnes que, en el transcurs de l'ensenyament primari, demos - trin aptituds i inclinació per a seguir estudis superiors, sense tenir en compte la posició econòmica de llurs pares.

Al mateix temps que el desenvolupament intel·lectual, no s'hauria d'oblidar el desenvolupament físic. Caldria establir un programa de cultura física, gradual i raonable, que permetés la pràctica dels diversos esports amb el sol i únic fi de crear ho - mes i dones aptes físicament.

Una vegada recobrades Catalunya i la Llibertat es a no - saltres, homes d'E.R. de C., que convindrà el vetllar perquè si - gui a l'escola on es forgin els més sòlids puntals pel futur es - plendorós de la Catalunya ideal que tots nosaltres desitjem.

I N F O R M A C I O N S

: HITLER, FRANCO I :
: ISABEL LA CATOLICA :
:

El "Sunday Express" de Londres publica una de les conversacions de Hitler amb el ministre Hewel, representant de Ribbentrop, el mariscal Keitel i el capità Puttkamer. En aquesta conversació, celebrada el 30 d'Octubre de 1941, es llegeix aquesta frase d'Hitler:

"Si l'any 1936 jo no hagués enviat els primers dels nostres avions Junker, a Franco, aquest no hauria sobreviscut. Ara ell atribueix la seva salvació a Isabel la Católica".

: ALTRE CONSELL DE GUERRA :
:

El "Daily Herald", òrgan oficial del Partit Laborista publica un despatx de Barcelona, tramés per l'United Press, donant compte de que el Tribunal Militar ha dictat condèmnes entre un i quinze anys de presó contra 58 persones acusades d'organitzar a Barcelona un partit socialista. El comunicat diu també:

"Les sentències han estat imposades en virtut del decret dictat en data 2 de Març de 1943, que qualifica de rebel·lió contra la seguretat de l'Estat qualsevol intent d'organitzar partits o difusar doctrines socials i polítiques diferents de les patrocinades per l'Estat."

: EXPORTACIONS A L'ALTRE :
: COSTAT DEL TELO DE FERRO :
:

La revista espanyola "Tucan" cita la possibilitat d'exportar màquines de cosir a l'Europa oriental.

El periòdic alemany "Bundeszeitung" diu que durant l'any 1952 ha augmentat el tràfic de pirites espanyoles en trànsit vers la Txecoslovàquia.

: FRANCO DEMANA L'EXTRADICIO DE :
: DOS REPUBLICANS ESPANYOLS :
:

Fa uns dies tingué lloc a París la causa instruída amb motiu de la petició presentada pel Govern de Madrid per l'extradició dels refugiats espanyols Roberto Lopez Rodriguez i Odilio Fernandez Rodriguez, als que presenta com a criminals de dret comú.

